

14de Marts 1867, men ogsaa optagen i nærværende Lovforslag, og hvor det forekommer mig, at der kun foreligger en overordentlig futil Grund til at paalægge den enkelte Kommune, der i Regelen vil være Kjøbstadkommunen, Omkostninger ved en Persons Forvendelse, som man ikke kan vente at faae refunderede. Jeg erkjender imidlertid, at hvis dette var det eneste Sted, hvor Spørgsmaalet kom frem, havde det ikke Stort at betyde, men det faar en ganske anden Dimension, naar vi komme til de Forhold, der omhandles i 6te Kapitel, hvor der er Tale om døvstumme og blinde Børn, og hvor der tillige er Tale om Omkostningerne ved Sindsfyge. Her synes det mig, at Byrden efter hele Forholdet mere fremtræder som en Sag, der kunne være en passende Gjenstand for selve Staten at bære. Men naar dette nu ikke lader sig gjøre, synes jeg i det Mindste, det kunde være i sin Orden, at man vedligeholdte en Forbindelse mellem de Distrikter, der dog i mange andre Henseender have Interesser sammen, nemlig Amtsrådskredsene og de til samme stødende Kjøbstæder. Det er jo Enhver bekendt, at de Byrder, der kunne flyde af disse to Klasser af Tilfælde, ere saa betydelige, at man i Regelen i den hidtilværende Lovgivning enten har holdt de mindre Kommuner paa Landet aldeles fri for dem, eller i alt Fald fundet sig opfordret til at give dem meget betydelige Bidrag fra den større Kreds. Naar man i Lovforslaget har lagt meget betydelige Byrder paa Opholdskommunerne, som de ikke tidligere have haft, finder jeg, at der er fuldkommen god Grund til at hævde Berettigelsen af Fællesskabet i disse Tilfælde, i hvilken der jo som sagt bliver lagt en yderligere Byrde paa de mindre Byer, der maatte være saa ulykkelige at skulle forøge døvstumme eller blinde Børn, eller Sindsfyge. Jeg finder det saa meget mere ønskeligt nu, da det ærede Udvalg har været saa velvilligt ligeoverfor alle Landkommuner, at ikke en eneste af dem — dens Formuestilstand, dens økonomiske Forfatning være saa god, den være vil — kommer til alene at bære de her omhandlede Byrder. Jeg har naturligvis maattet spørge mig selv, om der kunde ansøres nogen ret alvorlig Indvending mod dette Fællesskab. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke har set nogen saadan. Jeg kan forstaa, at man fra Landets Side vægter sig mod et Fællesskab, hvis Byrder ere afhængige af de enkelte Kommunalbestyrelseres Forgodtbefindende, og de Herrer ville da ogsaa se, at jeg er bleven staaende ved Afgjørelsen ved 2den Behandling, betræffende veneriske og epidemiske Sygdomme, thi disse, i det Mindste de sidste, ville ikke let kunne kureres ved Denlæggelse i et Sygehus; men der maa træffes andre særegne Foranstaltninger, som i større eller mindre Grad ere afhængige af de enkelte Kommunalbestyrelseres Beslutning. Hvor der derimod er Tale om døvstumme eller blinde Børn eller om Sindsfyges

Anbringelse i en Sindsfygeanstalt, kan jeg ikke se, at det i allerringeste Maaade dreier sig om Noget, der er afhængigt af vedkommende Kommunalbestyrelse, som jo ingen Indflydelse har paa, hvor stor eller lille Betalingen for Foranstaltningen bliver. Jeg kan derfor ikke se, at den Grund, der ellers ansøres mod Fællesskabet, nemlig, at der mangler en fælles poverste Bestyrelse, i dette Tilfælde har det Allermindste at sige. Dette med Hensyn til de af mig til § 61 og § 64 stillede Vædringsforslag. Det ligger selvfølgelig deri, at jeg maa modsætte mig Udvalgets Forslag under Nr. 25, at det gaar ud paa af Lovforslaget at udtage den Regel, som allerede nu findes i Forslaget, og i Stedet for den at indsatte den Regel, som jeg bekæmper. Jeg fraraader altsaa det ærede Thing at vedtage Udvalgets Forslag under Nr. 25 og anmoder det om at vedtage mine Vædringsforslag under Nr. 9 til § 61 og under Nr. 11 til § 54. — Jeg sagde, at min Stilling overfor Udvalgets Mindretals Forslag under Nr. 23 vilde være afhængig af, hvorledes man stillede sig til disse af mig nys nævnte Forslag, idet jeg vilde finde, at naar man paa andre Punkter som Opholdskommunen til Hjælp, selv om det er en Kjøbstadkommune, da vilde jeg ikke støtte Forslaget under Nr. 23, som gaar ud paa at indskrænke de Byrder, Opholdskommunen skal bære uden at faae dem refunderede. Derimod tør jeg ikke lade være at støtte Forslaget under Nr. 23, hvis man ogsaa med Hensyn til døvstumme og blinde Børn og Sindsfyge vil læsse Byrden uden Bistand andetstedsfra paa Kjøbstadkommunen.

Hvad Forslaget under Nr. 24 angaar, da anser jeg det for en Retteelse, og Vædringsforslaget under Nr. 26 skal jeg ligeledes tiltræde, ligeform ogsaa Forslagene under Nr. 27 og 28; det sidste Forslag er ikke Andet end en Redaktionsændring. Hvad Vædringsforslaget under Nr. 29 til § 57 angaar, da skal jeg heller ikke gjøre nogen Indvending imod det, ligesaa lidt som mod Vædringsforslagene under Nr. 30 og 33. Hvad angaar Vædringsforslagene under Nr. 31 og 32, da vil deres Vedtagelse afhænge af, hvilken Vej det ærede Thing vil gaa. Følger det Udvalget, maa disse Forslag vedtages, følger det mig, kunne de derimod ikke vedtages, og der findes da under Nr. 10 og Nr. 11 tilsvarende Forslag, der passe ind i mit System. — Der er af den ærede Landsthingsmand for 10de Kreds stillet et Underædringsforslag til mit Forslag under Nr. 9, som han har henstillet til mig. Jeg kunde gjerne henstille det til det ærede Thing, thi jeg anser det i og for sig for temmelig ligegyldigt, om det vedtages. Den ærede Forslagsstiller har erkjendt, at det af mig stillede Forslag er fuldkommen korrekt til at udtrykke den Tanke, der skulde udtrykkes, og jeg finder ikke, at den Affattelse, som det ærede Medlem har foreslaaet, er saa overmaade veltillende eller saa tiltalende, at jeg skulde foretrække den for den af